

Λυγμοὶ διέκοψαν τοὺς λόγους της καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα. Ἐφερε τὴν ἄψυχον κόμην της εἰς τὰ χεῖλη της καὶ τὴν ἐφίλει, τὴν ἐφίλει καὶ ἐκλαίει καὶ ἐσπόμενε μὲ αὐτὴν τὰ δάκρυά της. Τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἐν μέρος τῆς ζωῆς της, τῆς ἰδικῆς της ζωῆς, τὸ ὅποιον ἦτο νεκρὸν. Τὰ ἔθηκεν ὅλα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της καὶ ἐπῆγε πρὸ τοῦ καθρέπτου.

— Ἄχ! τὰ μαλλάκια μου, τὰ καυμένα μου τὰ μαλλιά! . . .

Ὅταν ἐστράφη, εἶδε γονυπετῆ πρὸ τῶν ποδῶν της τὸν Ἄνδρέαν, καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ, ὄρθην ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς ἀνοιχτῆς θύρας, τὴν κυρίαν Μυριάδου, συγκεκινημένην. Ἡ Μαρία ἐταράχθη καὶ ἔρριψεν ἀπὸ τῶν χειρῶν της τὴν κόμην της· ὁ Ἄνδρέας ἐστράφη καὶ ἐκεῖνος καὶ ἠγέρθη ἀποτόμως ὀλοπόρφυρος ἀπὸ ἐντροπῆν.

Ἡ κυρία Μυριάδου, ἀκίνητος ὡς ἦτο ἐκεῖ, ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας της καὶ δάκρυα ἐπλήρωσαν τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἐλα, κόρη μου, ἔλα ἔστην ἀγκαλιά μου. Τὰ γνωρίζω ὅλα· μοῦ τὰ εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠθέλησες νὰ ἐκμυστηρευθῆς, ἀλλ' ἡ ὁποία τὰ ἤκουσεν ὅλα. Ἡ καυμένη ἡ Ἀγγελικὴ! ἐνόμιζεν ὅτι δὲν θὰ ἤθελα νὰ συγκατανεύσω καὶ μὲ παρακαλοῦσε γονατιστή! Ἐλα, χρυσῆ μου Μαρία, ἔστην ἀγκαλιά μου· ἔλα, Ἄνδρέα, καὶ σύ. . .

*
*
*

Τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ δεῖπνον, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθητο καὶ ὁ πατὴρ τῆς Μαρίας καὶ τὸ ὁποῖον ἦτο εὐθυμότατον, ἡ Μαρία, ὠχρὰ ἀκόμη καὶ ἰσχνὴ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, ἐκάθητο πλησίον τοῦ μνηστῆρος της, τοῦ Ἄνδρέου, καὶ τῆς νέας ἀδελφῆς της, τῆς Ἀγγελικῆς, ἡ ὁποία δὲν ἔπαυε νὰ τὴν θαυμάζῃ καὶ νὰ τὴν ἐπαινῇ κατὰ τὴν συνήθειάν της.

(1897)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Σ Ε Μ Ι Α Π Ε Θ Α Μ Μ Ε Ν Η

Ἄδάκρυτο τὸ σῶμά Σου πηγαίνει
 Ἐστὴ σκοτεινὴ κι' αἰώνια κατοικία του,
 Καὶ σὰν τὸν κλέφτη γλήγωρα διαβαίνει
 Κι' ὅλο ἀντηχεῖ τὸ γέλοιο ὀλόγουρά του.

Δὲν ἔρχεται κανεὶς, δυστυχισμένη,
 Ποῦ σὲ βλέπει ἔς τὸ στρῶμα τοῦ θανάτου,
 Καὶ τὸ ῥόδο ἔς τὴ λάσπη μέσα μένει
 Ὅταν πάρῃ κανεὶς τὴν εὐωδιά του.

Ἐφύγανε ἀπὸ σὲ τὰ τὸς' ἀσκέρια,
 Ποῦ κλεισθῆσαι μὲ ντροπὴ ἔς τὴν ἀγκαλιά Σου,
 Κι' ἦταν γιὰ σὲ φαρμακερὰ μαχαίρια,

Ἄλλ' Ἐκεῖνος ποῦ ἀπόφυγε ἡ καρδιά σου,
 Καὶ ὅπου ποτὲ δὲν ἄπλωσες τὰ χεῖριά σου,
 Ἐρχεται τώρα ὡς μόνῃ συντροφιά σου.

(Ἀθήναι, Αὐγούστος 1897)

ΣΤ. ΜΑΡΤΥΩΚΗΣ